

Miroslav Sehnal / Břetislav Uhlář

HODINU v pekle

(Ne)veselé obsese, mánie a deprese.

Miroslav Sehnal / Břetislav Uhlář

HODINU v pekle

(Ne)veselé obsese, mánie a deprese

2014

ŽÁR

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena nebo reprodukována bez předchozího písemného souhlasu držitele práv.

Miroslav Sehnal / Břetislav Uhlář

HODINU V PEKLE

(Ne)veselé obsese, mánie a deprese

Ilustrace © Dana Hrudníková

Vydal Dušan Žárský – ŽÁR, www.zar.cz

Vydání druhé, v elektronické podobě a v ŽÁR první
v roce 2014

ISBN: 978-80-86725-36-9

HODINU V PEKLE

Tma byla černá a mrazivá, děsivější než v pytli na topení kořat. Bděl jsem, ale současně i přetrvával v hluboké noční pauze. Bylo úplné ticho, jen odněkud z hloubi mého mozku se ozývalo šumivé dunění. Vzdálené a monotónní, provázené vysokým tónem, bolestným a vmlouvavým, jako vábení Krysařovy píšťaly. Zvuk se mi dral přímo z hlavy, cupoval zevnitř membrány mých ušních bubínků. Chtěl jsem se pohnout, zbavit se nějak toho pekelného pískotu, ale jako kdybych ochrnl. Ostrý tón rozprášil molekuly mozku, rozmixoval je a proměnil v kašovitou hmotu, neschopnou vysílat povely. Srdce mi divoce tlouklo, cítil jsem, jak krev s rostoucí intenzitou vibruje krčními tepnami a rozlévá se v bubnovitých rázech nitrem mé lebky. Žil jsem a nespál, ale nebyl jsem si tím jist, stejně jako časem a prostorem, v němž jsem se nacházel. Na nic jsem si nevzpomínal, z temnoty v mé hlavě se nevyonořila jediná představa, která by mi pomohla vypátrat mou identitu. Mohl jsem být červ, uvězněný v těsném kokonu, ale i strom, čnící bez pohybu v naprostém

bezvětrí. Mohl jsem být čímkoliv, co nemá schopnost ovlivnit svou existenci.

Škublo mi ve víčku, přes řasy, slepené mazem, se mi prodral do oka proužek světla, úzký a nejasný jako svazek neutrin. Nepatrná schopnost pohybu zmobilizovala vědomí, zkoncentrovala ho v jedinou myšlenku, touhu otevřít oči. Podařilo se mi zamrkat, pak ještě jednou a znovu. Tmu v rychlém sledu střídalo pološero, jako kdyby mi před očima kmitala uzávěrka porouchaného fotoaparátu. Stačilo to k nakopnutí základních životních funkcí, každý, byť nejasný záblesk světla vyvolával v mém mozku řetězovou reakci myšlenek. Narážely do sebe a štěpily se, konečně jsem si dokázal sám sebe uvědomit. Nebyl jsem červ ani strom, ale samec druhu *Homo sapiens*, člověk jednadvacátého století, kosmopolita a demokrat, příznivec globalizace a majitel hospody na Veselském kopci. Chlap s pořádnou kocovinou.

Ležel jsem na břiše s tváří zabořenou do polštáře, který se mi přilepil k popraskaným rtům. Viděl jsem si na špičku nosu, od které se táhlo kamsi k nočnímu stolku tenké vlákno pavučiny. V kalném světle se lesklo jako nitka zoxidovaného stříbra. Z šera se

vynořil pavouk, černá, pomalu se pohybující tečka. Soukal se po vlákně a jemně ho rozechvěl, zašimralo mě v nosní dírce a pak hned u kořene žízní vyschlého jazyka. Kýchl jsem, a jako by mi v tom okamžiku vybuchl v hlavě granát.

„Zatracená havěť!“ připlácl jsem pavouka dlaní. „Klidně si mi vleze až do postele!“

„Bud' rád,“ ozval se mi za zády rozespalý ženský hlas, „nosí přece štěstí...“

„To jistě, ale pěkně hnusné!“

Ustrnul jsem a uvědomil si, že na mě někdo promluvil. Napadlo mě, abych se ohlédl, ale nenašel jsem k tomu odvalu. Co to má být? Kde se tady vzala ženská?! Jediná, která by tu mohla být, byla nafukovací Bridget. Blondatá panna z gumy, kterou mi tu zanechala Martička jako dárek na rozloučenu. Všechny tělní otvory včetně orálního měla dokořán, ale ozvat se uměla, jen když jsem ji neopatrně zvedl a její latexová kůže mi sklouzla po zpotených prstech. To pak dost vulgárně chrčela. Jenže tohle bylo jiné, zřetelně formulovaná slova. Takhle artikulovaně se Bridget ještě nikdy neprojevila.

Znehybněl jsem, mimikry brouka, předstírající-

ho smrt, mi připadaly nejvhodnější. Oči jsem měl panicky vytřeštěné, jako kdybych čekal, až mi je někdo zatlačí. Přes sklo zaprášeného okna jsem civěl na temně modrou svítající oblohu. Nebyly už vidět hvězdy, jen jediná, zářící oranžově stříbrnou barvou. Venuše, Jitřenka, Lucifer. Vzpomněl jsem si na Břetu, Luboše a Ludvu, zděšení ždímalo můj alkoholem paralyzovaný mozek. Po kapkách z něj vypadávaly útržky obrazů, jedním z nich byla i Marie, má ideální žena. Měla by být dávno pryč, sublimentovat do jiné dimenze.

Nemysli na bílého slona!

Jakmile si to přikážu, chobotnatce se už nezbavím. Kamkoliv se hnu, mám ho stále před očima, bloumá mými mozgovými závity jako krysa v labyrintu. Lepší je bažením surfovat, než s ním bojovat, čím víc ho z hlavy vyháníte, tím trvaleji vám v ní uvízne.

Nemysli na bílého slona!

Marie neexistuje, dávno jsem ji zapudil. Přelud, důsledek chvilkové deprese, kterou se snažím zvládat, bolestná vzpomínka, s níž se učím žít. Rozešli jsme se už před lety, nebýt toho, že ve své žádosti o rozvod uvedla nepřekonatelný odpor, nejspíš bych

se s naším rozchodem už dávno vyrovnal. Netrýznil bych se, netoužil bych s takovou zarputilostí vrátit čas. Bytostně se mě dotkla, připadal jsem si jako nuzák, od kterého se všichni štítivě odvracejí, špína, kterou nejde vydrhnout. Chtěl jsem se s ní sejít, dokázat, že se mýlila. Slyšet, jak se omlouvá, a pak jí velkoryse odpustit. Byl jsem jako narkoman, bažení nesláblo, ale stávalo se naopak silnější. Žil jsem chimérami, nepravděpodobnými situacemi, představami, v nichž jsem se s Marií sešel a očistil se. Nimral jsem se ve své bolístce a nedal jí pokoj. Když se zdálo, že se hojí, rozškrábl jsem ji ostrou vzpomínkou.

Nepřekonatelný odpor.

Motiv mých sebelítostných stavů se postupem času rozplízl, přestával být důležitý. Ztratil logický rozměr a stal se neidentifikovatelnou patologickou emocií, jitřící ješitnost, která z mé mysli vytlačila vše podstatné, co nás s Marií kdysi spojovalo. Filip a Helena. Nejhmataatelnější důkaz, že jsme se s Marií opravdu milovali. Vytěsnil jsem je z vědomí, pohřbil v sobě jako cosi podružného, nijak nesouvisejícího s mou bolestí. Jen kvůli Marii, jejímu nepřekonatel-

nému odporu, jsem se šířal lítostí a steskem. I když jsem přestával věřit, že se s ní ještě někdy setkám, má neutuchající bolest, pramenící z potupy, mi ztrpčovala život. Vyhybal jsem se vážnějším známostem a těch krátkodobých, které mé nesmyslné pomstychtivosti přinášely satisfakci, bylo s přibývajícím věkem stále méně. Samota byla častější, delší a nesnesitelnější, pokaždé ji okořenila vzpomínka na Marii, šlehnutí bičem, které se nehojilo. Poslední známostí byla Klára, horlivá stoupenka Greenpeace. Zapamatoval jsem si ji, protože mě ranila. Odjela do Grónska chránit plejtváky dřív, než mě omrzela, takže jsem ji nestihl sám vyhodit. Klára nenosila kalhotky a cvičila jógu, každé ráno mě ještě ospalého vytlačila na balkón, kde mě zauzlovala do jakési polohy stromu, říkala tomu Vrškásana, což byl krkolomný stoj na jedné noze s chodidlem přitisknutým k vnitřní straně stehna. Jednoduší bývala Trátaka, při níž jsme civěli do plamene svíčky. Očisťovali jsme tak od falše svá ega a poznávali pravou podstatu bytí, což nás mělo učinit šťastnějšími. Podle Kláry jsme se příliš upnuli na hmotnou existenci svých těl, což je zdroj duhkha čili utrpení. Když usoudila, že jsme

se dostatečně odhmotnili, sfoukla svíčku a pak mě pokaždé srazila na postel. Měla hned několik orgasmů, při kterých křičela rozkoší. Své tělo tedy spíš milovala, než aby se jej hodlala zbavit. Pokud šlo o mě, hmotný jsem jí určitě vyhovoval víc. Jinak nevím, čím bych se v ní šťoural, aby při tom tak slastně hekala. Jógu možná pojímala hlavně filozoficky, podstatu života hledala v sat, čit a ánanda, v triádě pojmů, s nimiž se člověk musí ztotožnit, aby se stal osvíceným a našel osvobození. Klára mi jako příklad fungování jogínské teorie přinesla klec s ptákem, přesněji s andulkou, což bych mohl napsat i s velkým A, protože tak papouška i pojmenovala. Fakt, že Andulka byl samec, přehlížela jako maličkost. Podepisovala petice za panenskou přírodu, právo na svobodu pokládala za tabu. Přesto byla přesvědčená, že Andulka v kleci nijak netrpí.

„Je šťastná,“ tvrdila. „Přirozeným vývojem u ní došlo k harmonii mezi individuálním já a univerzálním bytím. Mókša se s ní líhne, má ji v genech po předcích. Je v kleci, a přesto svobodná.“

Měl jsem k její teorii výhrady, ale nijak jsem jí neopponoval, stejně jako jsem nic nenamítal k dis-

proporci v jejím názoru na zbytečnou existenci těla, kterému s chutí dopřávala rozkoše. Klára mi šla na nervy hned od počátku našeho vztahu, ale nebýt toho, že sama odešla, nejspíš bych ji navzdory svým zvyklostem nedokázal tak snadno opustit. Ačkoliv verbálně preferovala ducha, věděla přesně, co potřebuje tělo - a dokázala mu to bez skrupulí dát. Sex s ní se mi stal drogou, které jsem těžko odvykal. Pokud je láska skutečně jen chemickou reakcí, pak se dá říci, že jsem Kláru miloval. Stejně závisle jako Marii, ale jinak. Šlo o dvě naprosto rozdílné rovnice, z nichž Klára, byť by ji to zřejmě nepotěšilo, fungovala výhradně v těle, zatímco u Marie se spouštěla kdesi mimo něj.

Nemysli na bílého slona!

Ležel jsem na posteli schoulený do klubíčka, přikrývku až ke krku, svíral jsem ji pevně oběma rukama jako štít, krunýř, který mě má ochránit před vetřelcem. Někdo za mými zády tichounce oddechoval, na temnělé obloze za oknem žhnula osamocená stříbřitá hvězda. Venuše, Jitřenka, Lucifer. Připomínala bodový reflektor, lampu nebeské policie. Poslední výslech před božím soudem. Pil jsem už

od rána a přestal s tím až pozdě v noci, příznávám, ale nic si nevyčítám. Mám už jen dvě možnosti: buď se uchlastám, nebo si prostřelím hlavu.

Po padesátce by měl mít člověk rozum, nehonit se za preludem, vidinou něčeho, co dávno neexistuje. Je fajn, že si mě Helena po letech našla, bylo příjemné zjistit, že mám krásnou dceru, která mě neodsuzuje a nic mi nevyčítá, neobviňuje mě, že jsem jí zkažil dětství. Podlehl jsem euforii, patologické obsesi, že nejsem lhostejný ani Marii. Silvestr v rodinném kruhu, naše první setkání po patnácti letech. Hrůza! Mělo mě to varovat, vyslat signál, abych přibrzdil a zařadil zpátečku. Už cesta na Veselský kopec, sem, do Bohem zapomenutých končin, byla utrpením. Trmácel jsem se závějeji k neudržovaným chalupám, zabaveným po válce Němcům, kteří nezapomněli. Navštěvovali pravidelně zdejší hřbitov, hroby svých sudetských předků. Přijížděli pokaždé komfortními zájezdovými autobusy, sledování nenávistnými pohledy valašských přistěhovalců, kteří vesnici po odsunu Němců osídlili a nechali zpustnout. Pár jsem jich poznal, když jsem čekal v místní putyce, než si mě po strastiplném výšlapu vyzvedne Marie.

Bláznivý Jožin, posedlý genocidou havranů, který o silvestrovské noci vykradl v Odrách trafikou a tisíce cigaret pak rozházel po poli jako jedovatou návnadu. Podnikatel Laďoš, pěstitel žampionů a dřevomorky, z nichž první hnila ukázněně ve sklepě, zatímco druhá se nekontrolovatelně rozbujela v celém jeho baráku. Věřil, že v podzemí Veselského kopce, v některé z šachet bývalého břidlicového dolu, najde Jantarovou komnatu. Čím víc se mu nedařilo v podnikání, tím byl přesvědčenější, že ji Němci za války do některé z chodeb ukryli. Když zjistil, že jsem přijel navštívit Marii, málem jsme se porvali. Tajně ji miloval, což v opilosti často vykřikoval, takže to věděla celá vesnice včetně Marie, které to k mému zděšení lichotilo. Zmizel na Nový rok, posilněn pivem, rumem a levným vínem odešel za pokladem, a už se nikdy nevrátil. Všichni si mysleli, že prchl před Čáblíkem, oderským lichvářem, který jediný Laďoše hledal, dokonce dal po něm vyhlásit celostátní pátrání.

„Zbytečně si honí kšandy,“ prorokoval Luboš, když Laďoše hledal už i Interpol. „Bin Ládina vyčmouchali, ale na Laďoše nemají. Toho v životě nenajdou.“

Všichni souhlasně přikyvovali, Luboš byl autoriga, těžař, který měl i vlastní traktor, John Deere s drapakem a navijákem. Jeho žena Jituš už tolik respektu neměla. Pro chlapy byla nadržovaná samice a ženské v ní viděly vypočítavou mrchu, která si Luboše omotala chlupem z kundy, což by dokázaly i ony, kdyby na to měly žaludek. Luboš si své manželky hleděl, kupoval jí kožichy a květiny, hlavně orchideje. Jituš je nosila ve výstřihu jako medaili za zásluhy, které podle všech neměla, a každá ženská by se na jejím místě propadla hanbou. Do očí jí to ale nikdo neřekl, jízlivé slovo utrousila tu a tam jen Martička. Temperamentní rusovláska, sebevědomější od doby, kdy zdělila hospodu. Matku nepoznala, byla ještě v plenkách, když jí odešla koupit do Oder sunar, a už se nevrátila. Vychovával ji děda, který byl po odsunu Němců prvním valašským přistěhovalcem. Zvolil si hospodu, ale mohl zabrat i faru, kdyby měl tenkrát blíž k Bohu než ke skleničce. Po Vítězném únoru mu hospodu zabavila Jednota a po Sametové revoluci mu ji zase vrátila, i když se o ni při restitucích přihlásil někdo z Německa.

Jednou v létě zastavil před hospodou bavorák,

vystoupila z něj vyzáblá blondýna v kostýmku a s černým kufříkem v ruce, smála se, jako kdyby mu přijela říct, že vyhrál první cenu v loterii. V hospodě se prý narodila její matka, chtěla si ji prohlédnout, zavzpomínat. Mluvila docela dobře česky, jen trochu váhala, když hledala slova, a taky ráčkovala, ale ne víc než Dienstbier nebo Havel.

„Mám zavřeno!“ vytlačil ji ze dveří pupkem. „Nejsem žádné muzeum! Běžte slzet na hřbitov!“

Skutečně ho poslechla, chvíli chodila mezi hroby, za kostelem si do malé plechovičky nabrala na památku trochu hlíny a pak zase odjela. Ještě tentýž rok kolem Vánoc zastavil před hřbitovem patrový autobus s velkou cedulí GUTEN RAISE na zadním skle. Vesnice byla jako po vymření, všichni byli zalezlí doma a zamčení na pět západů. V hospodě by žádný Němec nedostal ani čaj.

V bytě nad hospodou prožila Martička své dětství i dospívání, než děda umřel, staral se, aby jí nic nechybělo. Krmil ji, šatil a občas zneužíval. Naučil ji hru na kozičky a čičinku, což byla vlastně schovávaná. Zhasl a hledal zvířátka pod její košílkou. Jakmile je našel, mazlil se s nimi, říkal, že jsou sladčounká.

Dovolovala mu to i později, už když věděla, že nejde jen o nevinnou hru. Pokaždé něco získala, mohla si přát drahý dárek. Bavilo ji poslouchat, jak děda odevzdaně funí, těšilo ji vědomí, že má nad ním moc. Když umřel, rozhodla se hospodu prodat. Chtěla cestovat, vidět pyramidy a Eiffelovku, ale hlavně moře s nedozírnou písčnou pláží, kde by se celé hodiny slunila. Sepsala smlouvu s realitním makléřem, který pak na zábradlí před hospodou pověsil plastovou tabuli s nápisem FOR SALE. Od té doby se neukázal. Plynuly měsíce, nápis už notně vybledl, stejně jako její sny o romantických dálavách. Byla krásná, což si příliš neuvědomovala, věděla sice, že každý z místních chlapů by byl šťastný, kdyby mu roztáhla nohy, ale to pro ni nebylo směrodatné, pohrdala jimi, byli to opilci, kterých si nevážila. Čepovala jim pivo, a když si připlatili, přidala i bonus. Mohli si sáhnout na její pevná ňadra, neměla s tím problém, s despektem pozorovala, jak pokaždé zjihnou a mručí blahem. Podobně jako její děda, když jí pod košílkou hledal zvířátka. Na místní poměry, které byly jejím jediným měřítkem, se jí dařilo celkem dobře. Nesvazoval ji bonton, k vycházení s místními štamgasty

jí stačilo uznávat Valachy. Kdykoliv vesnici přijeli očumovat bývalí Sudeťáci, dávala na dveře hospody ceduli GESCHLOSSEN. Nepsaný zákon, který dodržovala, dokud jsem se v hospodě neobjevil já. Měl jsem za sebou pěší túru mrazem a závějemi, auto jsem musel zaparkovat pod Veselským kopcem. Navigace sice hlásila, že mohu pokračovat v cestě, o značce, že silnice se v zimě neudrží, neměla ovšem ani tušení. S Helenou jsem byl domluvený, že počkám v místní hospodě, dokud si mě nevyzvedne Marie a neodvede k společné oslavě silvestra. Měl jsem trému, Marie o sobě nedala od našeho rozvodu vědět, nezatelefonovala, nenapsala jediný dopis. Znal jsem jen číslo konta, na které jsem posílal alimony. Mělo mě to znejistit, zchladit mé nadšení, což se ovšem nestalo. Naopak jsem sám sebe přesvědčil, že patnáct let, po která se naše životy mýjely, nic neznamenají. Odmítal jsem důvod, proč mě Marie opustila, byl jsem přesvědčený, že už vyprchal, vlastně jsem si byl jist, že vůbec neexistoval. Byl jen výmyslem feministické právničky, která Marii při rozvodu zastupovala. Nepřekonatelný odpor. Taková blbost! Věřil jsem, že mě silvestrovská noc vrátí nějakým

kouzlem k Marii, zpátky do jejího života. Jako si lidé dávají na Nový rok předsevzetí, že zhubnou nebo přestanou kouřit, já v duchu sliboval, že nám s Marií zařídím skvělý život. Přál jsem si, aby litovala, že se svým unáhleným rozhodnutím připravila zbytečně o báječných patnáct let. Sobecké, ale spravedlivé, myslím, že malou satisfakci bych si za ten nepřekonatelný odpor zasloužil. Překypoval jsem energií a nadšením, strastiplná cesta zasněženým lesem rychle přebolela. Líbila se mi Martička i její hospůdka s velkými litinovými kamny a několika vycpanými ptáky, pověšenými na stěně kolem zarámované fotografie generálního tajemníka ÚV KSČ a prezidenta Československé socialistické republiky Gustáva Husáka. Všiml jsem si cedule FOR SALE a v návalu euforie jsem se začal o hospůdku zajímat. Martičce zajiskřila očka, ale na rozdíl ode mě zachovala klid. Mé nadšení jí připadalo podezřelé, byl jsem jeden z těch, které dávno prokoukla, chlap, co chvíli funí blahem, a pak usne. Dala mi čas na rozmyšlenou, druhý den jsem mohl se ctí z obchodu vycouvat, ale neudělal jsem to. Neptejte se proč, já to nevím. Martička byla opravdu krásná, tak možná proto.